

Arvo Salo:

TURENGIN NAISET

Lyylille
Lyylille
isolla ihailulla
Arvo Salo

Mikä on nainen?

Noin viisikymmenvuotias nainen?

Se on ihminen.

Nainen.

Silloin kun tuuli nousee ja piiskaa

silloin kun sade raiskaa, pakkanen panee

silloin kun penni ryöstetään kuluttajan kädestä

silloin kun syödään makkara toisen suusta

silloin kun viedään peruna köyhän pöydältä

silloin kun tu^uli nousee ja puh^{al}lataa

lusikan nälkäisen kädestä

silloin ihmistä tarvitaan.

Kuinka te jaksotte, naiset

tuulten puhaltaessa

kuinka te jaksotte panna

kättä päälle ja jalkaa toisen eteen?

Kuinka te jaksotte

elää ja elättää

tuulten puhaltaessa

viiman vetäen

pakkasen purren?

Kuinka te jaksotte

lippua liehuttaa?

Tuuliko vain sitä puhalsi?

Ihmistä, naiset

ihmistä siinä tarvittiin.

Tänään on sunnuntai
syyskuun 29. päivä
aurinko nousee, ja laskee -
Ette te naiset
mitään sunnuntailapsia ole
te olette arjen ihmisiä
työpäivän naisia
työn joukkoa, sen suuren työn
johon ihmistä tarvitaan
eilen, ja huomenna:
tänään.

Ei ole valmis tämä maa.
Ei naura Turengin työväki
makeita nauruja
sokeritehtaan juurella.
Nainen katsoo kassivarsiaan
sylissä lapsi, tai mies:
vielä jaksetaan kantaa
näillä käsillä
tällä vartalolla
työväen taakkaa
ihmisen asiaa.
Ei ole vielä huomina tullut
mutta se tulee.

Naiset, ihmiset

Turengin työväki, kaikki:

Emme me notkoon painu.

Jos painetaan: notkosta noustaan.

Emme me alistu

maailman mahtavain tahtoon.

Me mahdamme maailman itse.

Eilen. Ja huomenna.

Tänään.